

πῶς Διὸς εἰρύαται· ὁ δὲ τοι μέγας ἔσεται
 ἄρκος·
 ἢ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἴξεται υἴας Ἀχαιῶν.
 (Α, 284—41)

Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ποτὶ δὲ σκηπτρον βάλε
 γαίη,
 χουσεῖοις ἦλοισι πεπαρμένον, ἔξετο δ' αὐτόσ'·
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε, τοῖσι δὲ Νέ-
 στωρ
 ἠδυνεὴς ἀνόρουσε, λιγύς Πυλίων ἀγορητής,
 τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ρέων
 αὐδῆ—
 τῷ δ' ἦδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
 ἐφ' ἴσθ' οἱ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγέ-
 γοντο
 ἐν Πύλῳ ἡγαθῆ, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασ-
 σεν—
 ὁ σπιν ἐυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ πόποι! ἢ μέγα πένθος Ἀχαιίδα γαίαν ἰ-
 κάνει·
 ἢ κεν γηθῆσαι Πριάμος, Πριάμοιό τε παῖδες,
 ἄλλοι τε Τρώες μέγα κεν κεχαροῖατο θυμῷ,
 εἰ σφῶν τάδε πάντα πυθόιατο μαρναμένοιιν,
 οἱ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ νά-
 χεσθαι.
 ἀλλὰ πίθεσθ'· ἄμφορ δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἔμμοιο.
 ἦδη γὰρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρεΐοισιν, ἤπερ ἡμῖν,
 ἀνδράσιν ἠμίλησα, καὶ οὐκ ὄπι μ' οἶγ' ἀθέ-
 ρισον.
 οὐ γὰρ πῶ τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
 οἷον Πειριθόον τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,
 Κανέα τ' Ἐξάδιόν τε καὶ ἀντίθεον Πολύφη-
 μον.
 κάρτιστοι δὴ κείνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀν-
 δρῶν·
 κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ κάρτιστοις ἐμάχοντο,
 Φηρῶν ὄρεσκόωσι, καὶ ἐκπλάγως ἀπόλεσαν,
 καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομλίεον, ἐκ Πύλου
 ἐλθὼν,
 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί·
 καὶ μάχῳν κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγὼ κείνοισι δ'
 ἂν οὔτις
 τῶν, οἱ νῦν βροτοὶ εἰσὶν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο,
 καὶ μὲν μεν βουλέων ξύνιον, πειθόντο τε μύθῳ
 ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ἡμῆες· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμει-
 νον.
 (...) Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ
 μοῖραν εἵπες.
 ἀλλ' ὅδ' ἀνήρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι
 ἄλλον,
 πάντων μὲν κρατεῖν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀ-
 νάσσειν.
 πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἅ τιν' οὐ πείσεσθαι οἶο.
 (...) Ἦ γὰρ κεν δειλὸς τε καὶ οὐτιδανὸς κα-
 λεοίμην,
 εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπέξομαι, ὅ,τι κεν εἴ-
 πης·
 ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε
 σήμαιν'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοὶ πείσεσθαι οἶο.
 (Α 245—74, 289—92, 296—9)

ΟΜΗΡΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ

Εἰς Πᾶνα

Ἄμψι μοι Ἐρμείω φίλον γόνον ἔννεπε
 Μοῦσα,
 αἰγιπόδην δικέρωτα φιλόκροτον ὅς τ' ἀνὰ πῖση
 δενδρόηεντ' ἀμυδὶς φριτῆ χοροήθει νύμφαις
 αἶ τε κατ' αἰγλίπας πέτρης στειβουσι κάρηνα
 Πᾶν' ἀνακεκλόμενα νόμον θεῶν ἀγλαέθειρον
 αἰγιμήενθ', ὅς πάντα λόφον νιφόντα λέλογγε
 καὶ κορυφὰς ὄρεων καὶ πετρήεντα κέλευθα,
 φριτῆ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ ρωπήμα πυκνά,
 ἄλλοτε μὲν ρεῖθροισιν ἐφελκόμενος μαλακοῖσιν,
 ἄλλοτε δ' αὐ πέτρῳν ἐν ἠλιθάτοισι διοχρεῖ,
 ἀκροτάτην κορυφὴν μηλοσκόπον εἰσαναβαίνων
 πολλὰκι δ' ἀργινόνετα διέδραμεν οὖρεα μακρὰ,
 πολλὰκι δ' ἐν κνημοῖσι διήλασε θήρας ἐναίρων
 ὀξέα δευρόμενος· τότε δ' ἔσπερος ἔκλαγεν οἶον
 ἄγρης ἔξανιών, δονάκων ὑπο μούσαν ἀθύρων
 νήδυμον· οὐκ ἂν τὸν γε παραδράμοι ἐν μελέε-
 σιν
 ὄρους ἢ τ' ἔαρος πολυανθέος ἐν πετάλοισι
 θρήνον ἐπιπροχέουσ' ἀχέει μελίγηρον αἰοδῆν,
 σὺν δὲ σπιν τότε νύμφαι ὄρεστιάδες λιγύμολποι
 φριτῶσαι πυκνὰ ποσσὶν ἐπὶ κρήνη μελανύδρῳ
 μέλονται, κορυφὴν δὲ περιστάνει οὖρος ἡχώ·
 δαίμων δ' ἔνθα καὶ ἔνθα χωρῶν τοτὲ δ' ἐς μέ-
 σην ἔρπον
 πυκνὰ ποσσὶν διέπει, λαίφος δ' ἐπὶ νῶτα δαφοι-
 γόν
 λυγκὸς ἔχει λιγυροῖσιν ἀγαλλόμενος φρένα μολ-
 παῖς
 ἐν μαλακῷ λεμιῶνι τόθι κρόκος ἠδ' ὑάκινθος
 εὐώδης θαλέθων καταμίσγεται ἄκριτα ποίη.
 (1—26)
 ἔνθ' ὁ γε καὶ θεὸς ὢν ψαφαρότοιχα μῆλ' ἐνό-
 μευεν
 ἀνδρὶ πέρα θνητῷ θάλε γὰρ πόθος ὑγρὸς ἐ-
 πελθῶν
 νύμφη εὐπλοκάμῳ Δρύοπος φιλότῃτι μύγηνα.
 (32—5)
 αἰγιπόδην, δικέρωτα πολύκροτον ἠδυγέλωτα.
 (37)

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ

Θύρσις ἢ Ὠιδῆ

αἶ δὲ κ' αἰείσῃς
 ὡς ὄκα τὸν Λιδύαθε ποτὶ Χρόμιον ἄσας ἐρίσ-
 δων
 αἰγὰ τέ τοι διωσῶ διδυματόκον ἐς τρεῖς ἀ-
 μέλξαι,
 ἅ δὲ ἔχουσ' ἐρίφως ποταμέλγεται εἰς δύο
 πέλλας,
 καὶ θαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδεί κρηῷ,
 ἀμφῶες νεοτευχῆς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον.
 τῷ ποτὶ μὲν χεῖλη μαριετα ὑπόθι κισσός,
 κισσός ἐλιχρῶσω κεκονιμένους· ἅ δὲ κατ' αὐτὸν
 καρπῷ ἔλιξ' εἰλείται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
 ἔντοσθεν δὲ γυνά, τι θεῶν δαιδάλμα, τέτυκται,

ἀσκητὰ πέπλω τε καὶ ἄμπυκι πάρο δὲ οἱ ἄν-
δρες
καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
νεκίους' ἐπέεσσ' τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται
αὐτάς·
ἀλλ' ὅκα μὲν τήνον ποτιδέρεται ἄνδρα γέ-
λαισα,
ἄλλοκα δ' αὐ ποτὶ τὸν ριπτεὶ νόον' οἱ δ' ἵπ'
ἔρωτος
δηθὰ κυλοιδιώοντες ἐτήσια μοχθίζοντι.
τοῖς δὲ μετὰ γριπεύς τε γέρον πέτρα τε τέ-
νκται

λεπόας, ἐφ' ἣ σπεύδον μέγα δίκτυον ἐς
βόλον ἔλκει
ὁ πρόεδρος, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ ἑοικώς.
φαιῆς κεν γυῖον νιν ὅσον σθένος ἔλλοπιεῖν.
ἴδδ' οἱ δόθηκαντι κατ' ἀσθένια πάντοθεν ἴνες
καὶ κολῶ περ ἐόντι' τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄβας,
τυτθὸν δ' ὅσσον ἄποθεν ἀλιτρώτοιο γέροντος
περκαῖαι σταφυλαῖσι καλὸν δέβριθεν ἀλωά,
τὰν ὄλλγος τις κῶρος ἐφ' αἵμασιαισι φυ-
λάσσει

ἦμενος' ἀμφὶ δὲ νιν δι' ἀλώπεκες, ἃ μὲν ἄν'
δοχως
φριτῆ σινομένα τὰν τρώξιμον, ἃ δ' ἐπὶ πήρα
πάντα δόλον τεύχοισα τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀ-
νησεῖν
φατὶ πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
αὐτὰρ ὄγ' ἀνθερκοῖσι καλὰν πλέκει ἀκριδο-
θήραν
σχολίφω ἐραρμόσδιον μέλεται δὲ οἱ οὔτε τι
πήρας
οὔτε φυτῶν τοσσηνον ὅσον περὶ πλέγματι
γαθεῖ.

παντῆ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέτταται ἕγρος
ἄκαθος,

αἰπολικὸν θάμμα' τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτόξαι.
τῷ μὲν ἐγὼ πορθηῖ Καλυδνίῳ αἰγὰ τ' ἔδωκα
ἄνον καὶ τυρόντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
οὐδὲ τί πω ποτὶ χεῖλος ἐμόν θίγεν ἄλλ' ἔτι
κεῖται

ἄχραντον. τῷ κά τι μάλα πρόφρων ἀρσαιμῶν
αἰ κά μοι τῷ, φίλος, τὸν ἐφίμερον ἦμνον ἀ-
είσης.

κοῦτι τιν κερτομέω, πόταγ', ὠγαθέ' τὰν γάρ
δοιδάν
οὐ τί πᾶ εἰς Ἄιδαν γι τὸν ἐκλελάθοντα
φυλαξείς.

(24—63)

ΨΑΛΜΟΙ

8

2 Κύριε, ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν τὸ ἔ-
νομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῆ' ὅτι ἐπήρθη ἡ μεγαλο-
πρέπεια σου ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν ἃ ἐκ στό-
ματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον
ἔνεκα τῶν ἐχθρῶν σου, τοῦ καταλθεῖν ἐχθρὸν
καὶ ἐκδικητῆν. ἃ ὅτι ἔδρωμαι τοὺς οὐρανοὺς,
ἔργα τῶν δακτύλων σου, σελήνην καὶ ἀστέρας,
ἃ σὺ ἐθεμελίωσας· ἃ ὅτι ἐστὶν ἄνθρωπος ὅτι
μνηθήσκη αὐτοῦ; ἢ υἱὸς ἀνθρώπου ὅτι ἐπι-

σκέπη αὐτόν; ἃ ἡλάττωσας αὐτὸν ὄραξι
τι πᾶρ' ἀγγέλους, δόξα καὶ τιμὴ ἑσπεράνωσας
αὐτόν, ἃ καὶ κατέστησας αὐτόν ἐπὶ τὰ ἔργα
τῶν χειρῶν σου· πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν
ποδῶν αὐτοῦ, ἃ πρόβατα καὶ βόας ἀπάσας, ἐπὶ
δὲ καὶ τὰ κτήνη τοῦ πεδίου, ἃ τὰ κτενεῖνὰ τοῦ
οὐρανοῦ καὶ τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης, τὰ δια-
πορευόμενα τριβῶν θαλασσῶν. ἃ ἰὸ Κύριε, ὁ
Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομά σου ἐν
πάσῃ τῇ γῆ.

9

3 εὐφρανθήσομαι καὶ ἀγαλλιάσομαι ἐν σοί,
ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου, ἄ Τημετε. ἃ ἵ9 ὅτι οὐκ εἰς
τέλος ἐπιλησθήσεται ὁ πτωχός, ἢ ὑπομονὴ τῶν
πενήτων οὐκ ἀπολείπεται εἰς τέλος. ἃ ἵ28 ὁ δόξος
τὸ στόμα αὐτοῦ γέμει καὶ πικρίας καὶ δόλου,
ὑπὸ τῆν γλῶσσαν αὐτοῦ κόπος καὶ πόνος. ἃ ἵ27
βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν
αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, ἀπολείσθη, ἔσθῃ, ἐκ τῆς γῆς
αὐτοῦ.

10

4 Κύριος ἐν ναφ' ἀγίῳ αὐτοῦ· Κύριος ἐν οὐρανῷ
ὁ θρόνος αὐτοῦ, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἰς τὰν
πέννητα ἐπιβλέπουσι, τὰ βλέφαρα αὐτοῦ ἐξετά-
ζει τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

11

7 τὰ λόγια Κυρίου, λόγια ἀγνά, ἀργύριον πε-
πουρωμένον, δοκίμιον τῇ γῆ, κεκαθαρισμένον
ἐπαλασσίας. ἃ ἵ9 κέλευσ' οἱ ἀσεβεῖς περιπατοῦσ'
κατὰ τὸ ἔσφος σου ἐπολιώρησας τοὺς υἱοὺς τῶν
ἀνθρώπων.

ΤΡΙΩΔΙΟΝ

* Ρῆσαι σωτήριος κολάζοντος, καὶ ὀδόντων
δουγμοῦ Κύριε, καὶ ἐξωτέρου σκότους πάντας
ἀρεγγυοῦς, ὅς τις πίσει προσελάδου καὶ τάξου
τούτους, ἔνθα τὸ φῶς τοῦ σου προσώπου Χρι-
στοῦ, ἐκλάμπει εἰς αἰῶνας

* Πρὸς ἀλλήλους ἀθλοῦντες, φασὶν οἱ ἄθλο-
φόροι· Σαρκοῦ μὴ φεισόμεθα· δεῦτε ἀποθανῶ-
μεν ὑπὲρ Χριστοῦ, ἵνα ὅλον αἰῶνα ζήσομεν, χρο-
ρεθόντες ἄληκτα.

* Ταῖς τῶν δακτύλων σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ
ἄγονον ἐγείρωρησας, καὶ τοὺς ἐκ βάθους στε-
ναγμοῖς, εἰς ἑκατόν τοὺς πόνους ἐκαποφόρη-
σας καὶ γέγονας φροσθή, τῇ Οἰκουμένῃ λυ-
πον τοῖς θαύμασι, Ἰωάννη Πατῆ ἡμῶν δοῦ'
πρόσθετε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

* Ὡς τῆς ἐγκρατείας τὸν γλυκασμόν, θηλάσας
ἀπόσω τῆν πικρίαν τῶν ἡδονῶν ὅθεν ὑπερ μέ-
λι καὶ κηρίον, ἡδέυνεις Πάτερ τὰς ἀισθήσεις
ἡμῶν.

ΑΝΑΚΑΛΗΜΑ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ- ΠΟΛΗΣ

* Ἐθνηος, κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς καὶ στενω-
γμὸς καὶ λῆθη,
ὀλίγη ἀπαρμύθητος ἔπεσε τοῖς Ρωμαῖοις.